

В.

На лунния блѣсъкъ вълнитѣ
заливать безлюдния пѣтъ —
край него подѣ бремя превити
върбитѣ стѣрчатѣ.

Лѣхъ ведѣръ нивята заспали
облѣхва всрѣдѣ огненихъ зной —
то сякашъ рой ангели бѣли
разливать покой.

Звезда къмъ земята полита
отъ свода пустиннодѣлбокъ —
далеко ридае и глѣхне
планински потокъ.

И въ блѣнове смѣтани увлѣченъ,
азъ плувамъ въ безсилни лѣчи —
и милвать ме въ споменъ далеченъ
две тихи очи.